

ΚΕΝΤΡΟΝ ΕΡΕΥΝΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΑΟΓΡΑΦΙΑΣ

Αριθμός .Χειρογράφου 2375

ΤΟ ΚΑΓΓΕΛΑΡΙ

Ὁ περίφημος χορός πού χορεύεται στό χωριό Παπαδάτες Πρεβέζης

ΣΥΛΛΟΓΗ ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΥΛΙΚΟΥ

ΠΑΠΑΔΑΤΩΝ-ΠΡΕΒΕΖΗΣ

ὑπό

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΟΛΙΟΥ

Δημοδιδασκάλου

1961

Ἡ Παρασκευὴ τοῦ Πάσχα μέ τό χορό Καγγελάρι στό χωριό Παπαδάτες Πρεβέζης.

Ἡ ἐβδομάδα τοῦ Πάσχα τιμᾶται ξεχωριστά στό χωριό Παπαδάτες.

Εἰδικά δέ ἡ Παρασκευὴ τοῦ Πάσχα (Ζωοδόχος Πηγὴ) γιορτάζεται μέ μοναδική μεγαλοπρέπεια καί μέ τή λαϊκή συμμετοχή ὄχι μόνον τῶν Παπαδατῶν ἀλλά καί τῶν κατοίκων πολλῶν γειτονικῶν καί μακρινῶν ἀκόμη χωριῶν.

Τό πανηγύρι αὐτό ἄς τό ποῦμε, γίνεται τό ἀπόγευμα στήν εὐρύχωρη πλατεῖα καί ἔξω ἀπό τό κολούρι τῆς Ἐκκλησίας, διότι χορεύεται ὁ περίφημος χορός Καγγελάρι.

Ὁ κόσμος τῶν ἄλλων χωριῶν ἔρχεται ἀπό τό βράδυ τῆς παραμονῆς. Οἱ περισσότεροι ἔρχονται μέ τά ἄλογα καί τά μουλάρια τους, διότι σέ κανένα ἄλλο χωριό τῆς περιφερείας δέν γιορτάζεται ἡ ἡμέρα αὐτή. Τό πρωῖ βλέπει κανεῖς νά πῆζουν οἱ δρόμοι ἀπό τοὺς ἀνθρώπους πού πηγαίνουν σάν μερμήγκια στό ἔξωκλήσι τῆς Παναγίας, μία ὥρα καί πλέον μακριά ἀπό τό χωριό: ἄλλοι ἀπό τόν Ἄσσο καί τό Νικολίτσι, ἄλλοι ἀπό τόν Γαλατᾶ - Ζερβό ἢ ἀπό τόν Μελιανᾶ καί τό Θεσπρωτικό ἀκόμη.

Οἱ δρόμοι ἔφεραν, ἔφεραν. Ἀνάμεσα ἀπό τήν μεγάλη κοσμοπλημμύρα ξεχωρίζει ἡ κάθε νοικοκυρά μέ τόν καινούργιο τροβᾶ, καί μέσα πεντακάθαρο κεντησμένο μαντήλι μέ τό ὕψωμα τῆς ἡμέρας ἀπό καθάρια λειτουργία (πρόσφορο) καί καλοφτιαγμένο σιτάρι μέ ζαχαρωτά, τριμμένα καρύδια, ρόδια κ.ἄ.

Παντοῦ μοσχοβολιά ἀπό βασιλικό καί ἄλλα σπιτικά λουλούδια. Μόνο μέ τήν φαντασία μπορεῖ κανεῖς ν' ἀναπαραστήσει κάπως τήν πρωτόφαντη ἐκείνη μάζωξη καί τό πανώριο, νά ποῦμε, πανηγύρι. Σύμμιχτη κοσμοπλημμύρα πού ὅλο σαλεύει. Ἀσώπαστος ὄχος ἀπό ἀνθρώπους. Ἡ ἐκκλησία, μέσα καί ἔξω σέ μεγάλη ἀκτίνα ὀλόγυρα, εἶναι γεμάτη. Μῆλο νά ρίξει κανεῖς, δέν πέφτει.

Μετά τήν ἀπόλυση ἀρχίζει πιά ὁ στρωτός χορός. Ἐνας παλιός χορός χωρίς ὄργανα, παλιό ἔθιμο τοῦ χωριοῦ μόνον μέ τραγούδια. Πρῶτοι σέρνουν τό χορό οἱ ἀσπρομάλληδες, ἀκολουθοῦν οἱ νέοι καί τέλος οἱ μεσόκυρες καί τά κορίτσια, οἱ δέ ὑπόλοιποι παίρνουν μέρος γύρωθεν τοῦ χοροῦ καθισμένοι καί ἀφοσιωμένοι στά τραγούδια. Ὁ χορός διαρκεῖ μέχρι τό μεσημέρι. Ἡ ζέστη ἀπό τήν πολυκοσμία εἶναι ἀνυπόφορη. Βρῦση στάζει ὁ ἰδρώτας, ἀλλά ὅλοι εἶναι προσηλωμένοι στό χορό καί στά τραγούδια.

Παραθέτω μερικά τραγούδια πού τραγουδοῦν καί τά χορεύουν:

1) Σήμερα γιέ, μωρέ γιέ μου, σήμερα Χριστός Ἄνέστη,
σήμερα Χριστός Ἄνέστη κί αὔριο ἀληθῶς Ἄνέστη.

Ὡ τὴν Πά-, μωρέ τὴν Παναγιά τὴν Δέ-, τὴν Δέσποινα
ὦ τὴν Παναγιά τὴν Δέσποινα τὴν διπλοπροσκυνᾶνε
τὴν διπλοπροσκυνᾶνε.

Καί ἡ Παναγιά ἡ Δέσποινα πάντα μαζί μας θᾶναι.
Στὴν Παναγιά τὴν Δέσποινα τάξτε χρυσά καντήλια
μεσάνυχτα νά καίγωνται ἀκοίμητα καντήλια,
γιατί κινδύνους ἔχουμε ἀρρώστιες καί πολέμους.
Καί ἡ Παναγιά ἡ Δέσποινα πάντα μαζί μας θᾶναι.

2) Σάν τό χορό, βρέ μάτια μου, σάν το χορό πού ἔκαναν
Σουλιῶται, ὅταν χορεύαν.

Μπροστά πάει ὁ Μπότσαρης καί ἀπό κοντά Τζαβέλλας,
παρά κοντά οἱ καπεταναῖοι μ' ὅλα τὰ παλλικάρια τους.
Στὴ μέση εἶναι ἡ Τζαβέλλαινα κι ὅλο τὴν Χαῖδω κρᾶζει.
Παρά κοντά Σουλιώτισσες κ' ὅλες οἱ καπετάνισσες.
Καί Καγγελάρης τοῦ χοροῦ ὁ γέρο-Νότης ἦτανε.

3) Δώδεκα χρόνους ἔκανε, γειά σου, Λενούσιω μοναχή,
στούς Κλέφτες καπετάνιος, Λένη καί ντέλη Λένη.
Κανένας δέν τὴν λόγιασε πῶς ἦτανε γυναῖκα.
Μιά Κυριακή καί μιά Λαμπρή καί μιά χρυσή μερούλα
μπαίνουν οἱ κλέφτες στό χορό, μπαίνουν καί στό σημάδι.
Πρώτη ἡ Λένη στό χορό πρώτη καί στό σημάδι
καί τὰ κουμπιά της κόπηκαν καί φάνηκαν τὰ στήθη.
Ἐγώ εἶμαι ἡ Λένη τοῦ Μπότσαρη καί ἡ ἀδελφή τοῦ Νότη.
Ὅλες τίς καπετάνισσες ἀπὸ τό κάκο-Σούλι
στά Γιάννενα τίς πήγανε, σ' Ἀλῆ Πασᾶ τὴν πόρτα.
Μ' αὐτὴ ἡ Λέν' τοῦ Μπότσαρη, αὐτὴ σκλάβα δέν εἶναι.
Ἀλῆ Πασᾶς ἐφώνηξε σ' ὅλο του τ' ἀσκέρι:
Δέν ἔχω Τούρκους διαλεχτούς, δέν μῶπιασαν τὴν Λένη.
Χίλιοι Τούρκοι τὴν κυνηγοῦν τὴν Λένη γιὰ νά πιάσουν.
Λένη ρίξε τ' ἄρματα, τζαμί να προσκυνήσης.
Ἐγώ εἶμαι ἡ Λένη τοῦ Μπότσαρη, τζαμί δέν προσκυνᾶω
καί παίρνει ὅλο τὰ βουνά κι ὅλο πολεμῶντας.

4) Ἐβγα μάνα μ' καί φώναξε σ' ὅλους τούς μαχαλάδες.
Φέτος θά γίνῃ πόλεμος, θά γίνῃ ἀνταρσία
θά κλάψουν μάνες γιὰ παιδιά, γυναῖκες γιὰ τούς ἄνδρες.
Πολλά βασιλεια πολεμοῦν ὅλα κατὰ τὴν Τουρκιά.
Πρῶτοι θά εἶναι οἱ Ἕλληνες καί δεύτερη ἡ Σερβία,
τρίτη θά εἶναι ἡ Βουλγαρία καί τέταρτη ἡ Αὐστρία.

Κί' ό Κωνσταντίνος πέρασε καί πάει στό Μπιζάνι
μέρες καί νύχτες πολεμάει τά Γιάννενα νά πάρη.
Μιά μέρα, μιά χρυσή μέρα, είκοσιένα του Φλεβάρη,
ό Κωνσταντίνος στρατηγός τά Γιάννενα πατάει.
Γιαννιώτισσες τόν καρτεροῦν μέ τά παιδιά στά χέρια
κι αὐτός ό Τουρκος στρατηγός του δίνει τό σπαθί του.

5) Στή βρύση στά Τσερίτσιανα, στόν Πλάτανο στή βρύση,
Άλη Πασᾶς καθότανε μέ χίλιους μπουλουξίδες.
Κί' άγνάντευαν τόν πόλεμο πώς πολεμᾶν στό Σούλι.
Πέντε πολέμους ἔκανε άπ' τό πρωϊ ώς τό γιόμα
κι άλλους πέντε ἔσύνταξαν αὐτοῦ τό μεσημέρι.
Παπα-Νικόλας φώναξε άπό τό μετερίζι:
Πάψτε, παιδιά μ', τόν πόλεμο, πάψτε καί τά ντουφέκια
νά κατακάτση ό κουρνιαχτός, νά μετρηθῆ τ' άσκέρι.
Μετριοῦνται οί Τουρκοί τρεῖς φορές καί λείπουν τρεῖς χιλιάδες,
μετριοῦνται καί οί Σουλιῶτες καί λείπουν τρεῖς νομάτοι.
Νάτοι κι αὐτοῖνοι ποῦρχονται μ' ἔννια Τούρκους δεμένους.

6) Ένα καράβι άρμένιζε κατ' τή Φραγκιά νά πάη.
Καραβοκύρης φώναξε ψηλά άπ' τό κατάρτι:
Ποιός ἦταν π' άναστέναξε καί στάθ' κε τό καράβι;
Κί' άν εῖναι άπό τούς δούλους μου νά τόν βαρυνπληρώσω,
κι' άν εῖναι άπό τούς σκλάβους μου νά τόν ἔξεσκλαβώσω.
Έγώ ἦμουν πού άναστέναξα καί στάθ' κε τό καράβι
ποῦμουν τρεῖς μέρες νιόγαμπρος καί δέκα χρόνους σκλάβος.
Εῖδα ὄνειρο, κακόνειρο, κακό για τό κορμί μου
πώς πάντρευαν τήν κόρη μου καί παίρνει τόν ὄχτρό μου.
Γιά ἔμπα μέσα στόν ταμβλά καί διάλεξε τούς μαύρους.
Καί μπήκε μέσα στόν ταμβλά, τούς μαύρους ἔρωτοῦσε,
ποιός εῖν' άξιός καί γλήγορος, άξιός καί παιγνιδιάρης.
Πέντε μηνοῦν περπάτημα μιά νύχτα νά μέ πάη
ένας γριβάς, παληόγριβας, σαράντα πληγιασμένος.
Νά μοῦ βγατίσης τήν ταή σαράντα πέντε χουφτες,
νά μοῦ βγατίσης τό κρασί σαράντα πέντε κουπες.
Κί' ὅσο νά ποῦν ὠράν καλή παιζεύεις, ξεπαιζεύεις,
στό δρόμον ὅπου πάγαινε, στό δρόμο πού πηγαίνει,
βρίσκει τή μάνα του μπροστά στή βρύση πού γιομίζει.
Μανούλα μ', ποιός παντρεύται καί τίνος νύφη παίρνουν;
Παντρεύται ή νυφούλα μου, του γιοῦ μου του χαμένου.
Κί' άν ἔχεις μαῦρο γλήγορο στήν ἑκκλησιά πού μπαίνουν

κί ἄν ἔχεις μαῦρο ἀγάλινο στήν ἐκκλησιά πού βγαίνουν.
Καί πάει καί τούς ἤβρικε στήν ἐκκλησιά πού βγαίνουν.
Σαλέμ σαλέκ καί σεῖς Τουρκιά, προσκύνα στους παπάδες
τό τί ζακόνι πῶχετε σέ τούτη παληοχώρα,
πού δέν βγάζετε τούς γαμπρούς νά τούς κερνάει ὁ ξένος.
Ἀμέσως κί αὐτοί τούς ἔβγαλαν καί τούς κερνάει ὁ ξένος.
Δίνει λίρα τοῦ γαμπροῦ καί δαχτυλίδ' τῆς νύφης.
Κί ἡ νύφη ξέρει γράμματα, ἦταν γραμματισμένη
καί γνώρισε τήν παληά ρεβώνα
καί πῆγε μέ τόν παληό ἀρρεβωνιαστικό.

Τό ἀπόγευμα καί ὅταν λίγο-λίγο ὁ ἥλιος πλησιάζει πρὸς τήν κορυφή
τοῦ βουνοῦ καί δροσερό ἀεράκι ἀναδεύει τά φύλλα τῶν δένδρων καί τό
κάμα ἀδυνατίζει, ἀπ' τό πανύψηλο καμπαναριό ἢ καμπάνα ἐσήμανε τόν
ἐσπερινό.

Μέ τό «Δί' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων» ὅλη αὐτή ἡ
ἀνθρωποθάλασσα ξεχύθηκε εἰς τήν πλατεία τοῦ χωριοῦ μέ τά σκιερά
πλατάνια καί τά νερά τά κρύα. Μιά βοή πολύμικτη σκορπίζεται παντοῦ.
Τότε ὁ ἐπιβλητικώτερος μεσόκοπος ἢ γέρος τοῦ χωριοῦ ντυμένος μέ τήν
καινούργια περιποιημένη στολή του - φουστανέλλα κάτασπρη
(παλαιότερα) μέ πλήθος λαγγιόλια, σελάχι στή ζώνη μέ ἀσημοπιστόλες,
ἀσημοσοῦγια, μαχαίρια ἀσημομάνικα, κάλτσες ἄσπρες, μαύρη
καλτσοδέτα μέ φούντα στό γαστροκνήμιο, ὠραῖα τσαρούχια κόκκινα μέ
φούντα πλούσια εὐρωπαϊκή, πελσέ μέ γιλέκο ὀλοκέντητα πού ἔχουν
ἀλυσίδες καί ρολόγι καί μανίκια ὀπισθεν, πουκάμισο μέ φαρδομάνικα καί
σκούφια στραβιά, μαλλιά χτενισμένα καί κλωσμένο μουστάκι - παίρνει
μερικούς ὁμοίους του καί κρατιοῦνται σέ γραμμὴ χοροῦ καί χορεύουν.
Αὐτοί δέν χορεύουν τσάμικο ἢ συρτό ἢ ἄλλο συνηθισμένο εἶδος, ἀλλά
χορεύουν καί πάλιν ὅπως τό πρωῖ στρωτόν χορό.

Τά τραγούδια, πού τραγουδοῦν καί χορεύουν αὐτοί, ὥσπου νά
παρασύρουν τόν ἄλλο κόσμον νά ῥθῆ νά πιασθῆ στή γραμμὴ αὐτή γιὰ τό
Καγγελάρι εἶναι διάφορα δηλ. ἐπαναλαμβάνουν τά ἴδια πρωῖνά
τραγούδια.

Ἀναλόγως μέ τό χρόνο πού θά μεσολαβήσῃ ὅσο νά συμπληρωθῆ ἡ
γραμμὴ, εἶναι περισσότερα ἢ λιγώτερα.

Ἀφοῦ συμπληρωθῆ ἡ χορευτικὴ γραμμὴ παύουν τά διάφορα
τραγούδια καί ὁ στρωτός χορός καί μένουν γιὰ λίγο ἀκίνητοι. Ἡ χορευτικὴ
γραμμὴ τοῦ χοροῦ αὐτοῦ εἶναι μεγάλη κυκλική καί χωρίζεται εἰς τό τμήμα
ἀνδρῶν ἀπὸ τήν μέση καί μπροστά καί στό τμήμα τῶν γυναικῶν ἀπὸ τήν
μέση καί πίσω. Τό τμήμα τῶν ἀνδρῶν θεωρεῖται χωρισμένο σέ δύο, τό
πρῶτο μισό μέ τόν προεξάρχοντα τοῦ χοροῦ, ὁ ὁποῖος δέν μένει ὁ ἴδιος ἀπ'

τήν ἀρχή ὡς τό τέλος, ἀλλά λαμβάνουν διαδοχικά τή θέση του πέντε ἢ ἕξι ἢ καί περισσότεροι καί τό δεύτερο μισό τοῦ ἀνδρικοῦ τμήματος, τό ὅποιον ἐπαναλαμβάνει πάντοτε πανομοιότυπα τά λόγια καί τό σκοπό τοῦ τραγουδιοῦ τοῦ πρώτου μισοῦ τοῦ ἀνδρικοῦ τμήματος.

Τήν στιγμή λοιπόν πού ὁ ἥλιος κοντεύει νά βασιλέψη καί ὄλων ἡ προσοχή καί τά βλέμματα εἶναι στραμμένα στόν ἀρχηγό τοῦ χοροῦ, ἔρχεται ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ καί ἀρχίζει τό πρῶτο τραγούδι ὡς εἰσαγωγή γιά τό Καγγελάρι:

Σαράντα πέντε μάστοροι, ματάκια-ματάκια,
ἄϊντε καί ξήντα μαθητάδες, ματάκια λιγωμένα,
μέ λίγωσαν καί μένα.

Γεφύρι ἐστεριώνανε, ματάκια-ματάκια,
στής Ἄρτας τό ποτάμι, ματάκια λιγωμένα,
μέ λίγωσαν καί μένα.

Ὀλημερίς ἐδούλευαν, ματάκια-ματάκια,
τό βράδυ γκρεμιζόνταν, ματάκια λιγωμένα,
μέ λίγωσαν καί μένα.

Ἀλοίμονο στούς κόπους μας, ματάκια-ματάκια,
κρῖμα στίς δουλεψές μας, ματάκια λιγωμένα,
μέ λίγωσαν καί μένα.

Μοιριολογοῦν οἱ μάστοροι, ματάκια-ματάκια,
ἄϊντε καί κλαῖν' οἱ μαθητάδες, ματάκια λιγωμένα,
μέ λίγωσαν καί μένα.

Πουλάκι ἐδιάβει κί ἔκατσε, ματάκια-ματάκια,
στή μεσιανή καμάρα, ματάκια λιγωμένα,
μέ λίγωσαν καί μένα.

Μοιριολογοῦσε κί ἔλεγε, ματάκια-ματάκια,
ἀνθρώπινη κουβέντα, ματάκια λιγωμένα,
μέ λίγωσαν καί μένα.

Ἄν δέν στοιχειώσεται ἄνθρωπο, ματάκια-ματάκια,
μή ξένο, μή διαβάτη, ματάκια λιγωμένα,
μέ λίγωσαν καί μένα.

Παρά τοῦ πρώτου μάστορα, ματάκια-ματάκια,
τήν ὁμορφη γυναῖκα, ματάκια λιγωμένα,
μέ λίγωσαν καί μένα.

Τ' ἄκουσε ὁ πρωτομάστορας, ματάκια-ματάκια,
καί τοῦ θανάτου πέφτει, ματάκια λιγωμένα,
μέ λίγωσαν καί μένα.

Όταν τελειώσει τό τραγούδι καί ἀπό τήν χορευτική γραμμή δέν ἔλειπε κανείς, ἀρχίζει τό ξακουστό τραγούδι καί ὁ πιό περιφημος χορός, τό Καγγελάρι.

Τά λόγια τοῦ τραγουδιοῦ εἶναι αὐτά:

Τέτοιαν ὥρα ἦταν ἐψές, τέτοια καί παραπροψές
στό χορό πού χόρευαν ὄλο ἀγόρια καί παιδιά.
Όλο ἀγόρια καί παιδιά καί κορίτσια ἀνύπαντρα
πῶχουν κόκκινες ποδιές πράσινες καί γαλανές.
Καί στή μέση στό χορό, κάθεται χρυσός ἀετός
καί τροχάει τά νύχια του καί τά νυχοπόδαρα
καί τά νυχοπόδαρα, τά χρυσά φτερούγια του.
Καγγελάρη τοῦ χοροῦ, κάνε δίπλα τό χορό
κάνε δίπλα τό χορό, διπλοκαγγελίσματα.
Καγγελάρη τοῦ χοροῦ, κάνε τρίπλα τό χορό,
κάνε τρίπλα τό χορό, τριτοκαγγελίσματα.
Κάνε κύκλο τό χορό, τετροκαγγελίσματα,
κάνε κύκλο τό χορό, πεντοκαγγελίσματα.
Κάνε κύκλο τό χορό ἐξικαγγελίσματα.
Καγγελάρη τοῦ χοροῦ, γιά ξανάπλωσε τό χορό,
γιά ξανάπλωσε τό χορό, κύτταξε μήν μπερδευτῆς,
κύτταξε μήν μπερδευτῆς καί τό τραγούδι ἄλλαξε.
Φίλοι μ', καλῶς ὀρίσαταν σέ τοῦτο τό χωριό μας,
τό Πάσχα νά γιορτάσουμε καί τό Χριστός Ανέστη,
τοῦ χρόνου νά μᾶς ἔλθετε νά μᾶς καλοκοπιάσετε.

Όταν τελειώνει τό Καγγελάρι, ἡ χορευτική γραμμή σταμάταγε στή θέση της. Οἱ χορευταί ξεμπλέκουν τά χέρια τους καί κτυποῦν παλαμάκια, καί φωνάζουν ὄλοι δυνατά: «Καί τοῦ Χρόνου».

Οἱ χορευταί πιάνονται στή γραμμή περνώντας ὁ ἕνας τό χέρι στόν ἀγκώνα τοῦ ἄλλου. Στό διπλοκάγκελο διπλώνει ἡ γραμμή τῶν χορευτῶν, στό τριπλοκάγκελο τριπλώνει κ. ο .κ.

Ό χορός κάνει κύκλο μέχρις ὅτου στενέψει στόν ἀρχηγό, πού σέρνει τό χορό. Τότε αὐτός ξεδιπλώνει τό χορό ἀνάποδα μέχρις ὅτου ὅλη ἡ χορευτική γραμμή ἔλθει στήν ἀρχική της θέση.

Ό χορός αὐτός μέ τό σοβαρό καί ἐπίσημο ὕφος του, τίς μονότονες καί βαρεῖες κινήσεις καί τήν καθολική κατά τό δυνατόν συμμετοχή σ' αὐτόν ὄλων τῶν πανηγυριστῶν, φαίνεται ὅτι εἶναι ἀρχαϊκό λείψανο μέσων συμμετοχῆς καί ἐκδηλώσεως κοινῶν συναισθημάτων ὑπό μεγάλων ὁμάδων λαοῦ. Τραγουδιέται καί χορεύεται χωρίς ὄργανα. Εἶναι ὁ μόνος χορός ὁ ὁποῖος δέν χορεύεται εἰς τήν περιφέρειά μας.

Ἐλπίζω δέ ὅτι ἡ ἡμέρα αὐτή μέ τόν περίφημο χορό τό «Καγγελάρι» νά γίνη τό δεύτερο πανηγύρι τοῦ χωριοῦ μας.

Καί ὅλα αὐτά ἐπιβεβαιώνουν μία μεγάλη ἀλήθεια· πώς «βίος ἀνεόρταστος εἶναι μακρά ὁδός ἀπανδόκευτος» καί προπαντός γιά τά χωριά, ὅπου τά πανηγύρια καί οἱ γιορτές εἶναι μοναδικές εὐκαιρίες ἐπαφῆς καί ἐπικοινωνίας τῶν ἀνθρώπων.

Γεώργιος Κολιός

Δάσκαλος

Ἁγίων Ἀποστόλων – Παπαδατῶν Πρεβέζης